

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8To/10/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8224010305
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Sninský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8224010305.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sninského a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a Mgr. Iva Maruščáka na verejnom zasadnutí konanom dňa 29.05.2025, v trestnej veci proti obžalovanému A. B. pre zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov sp. zn. 13T/36/2024 zo dňa 05.02.2025, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Trestného poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku

Obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. XXX, E. C.,

u k l a d á :

Podľa § 199 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Bardejov rozhodol tak, že obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. XXX, E. C. sa uznáva za vinného na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 24.11.2023 v čase okolo 20.00 hod. v spoločnej domácnosti v rodinnom dome D. F. XXX, E. C. ako druh poškodenej B. G. z C. jej zakázal ísť spať a následne ju dvakrát udrel päťou do tváre a do nosa, donútil ju kľačať a povedal jej „odpad vstaň a pod ma vyfajčiť“, potom si ľahol na posteľ, vyzliekol sa a poškodenej v obave pred ďalším fyzickým útokom vzala jeho pohlavný úd do svojich úst, pričom orálny styk trval asi desať minút, kde následne ju donútil, aby sa tiež vyzliekla a ľahla si k nemu na posteľ bokom, kde na nej proti jej vôli vykonal súlož a to tak, že svojím stoporeným penisom vnikol do jej pošvy, načo reagovala plačom, kde jej následne povedal, že nemá plakať a že ma vzdychať a že bude robiť len to, čo jej on povie, čím svojim konaním spôsobil poškodenej B. G. zranenie, a to pomliaždenie tváre ľahkého stupňa, ktoré si vyžiadalo dobu liečenia v trvaní 5 dní,

2/ od presne nezisteného dňa v mesiaci marec 2023 až do 26.11.2023 v spoločnej domácnosti v rodinnom dome D. F. XXX, E. C., ako aj na iných miestach, a to najmä v obci D. a v meste C., ako druh poškodenej B. G. z C., zväčša pod vplyvom alkoholu alebo iných omamných a psychotropných látok, opakovane udieral poškodenú rukami do tváre a po tele, kopal ju, zhodil ju dole schodmi do pivnice, obmedzoval ju pri kontakte s rodinou, nútil ju kľačať v kúte izby, nútil ju jesť nahú zo zeme, hovoril jej, že „budeš môj pes“ a tiež že „si pre mňa len odpad“, spôsobil jej popálenie tváre tým, že jej úmyselne priložil horúce mäso z panvice na tvár, nútil ju spať na zemi, kde na ňu sypal grunt z kávy a ohorky z cigariet, vyhrážal sa jej, že pokiaľ ho opustí, tak zverejní videá, na ktorých je poškodená nahá, zaviazal jej ústa utierkou a ruky záclonou, potom ju oblečenú v sprche osprchoval a následne ju nútil, aby bola v mokrom oblečení vonku v zime, čím takto svojím konaním spôsobil poškodenej fyzické a psychické utrpenie v podobe prežívania poníženia, bezmocnosti, strachu a stresu, čo u poškodenej zanechalo následky v podobe posttraumatickej stresovej poruchy.

Za to mu uložil podľa § 199 ods. 2 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 37 písm. h/, písm. m/ Trestného zákona a § 38 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 41 ods. 2 Trestného zákona, úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný, jednak prostredníctvom svojho obhajcu a jednak ručne písaným podaním zo dňa 14.05.2025, odvolanie. Obhajca obžalovaného uviedol, že podľa ich názoru, konaním zo strany obžalovaného nedošlo k naplneniu základných znakov skutkových podstatí podľa bodu 1/ ani bodu 2/ napadnutého rozsudku. Uvedené vysvetlil tak, že vzťah poškodenej a obžalovaného nie je možné posudzovať ani ako vzťah príbuzný v priamom pokolení, osvojiteľ, osvojenec, súrodenec, manžel a ani vzťah osôb v rodinnom alebo obdobnom pomere. Vzťah poškodenej a obžalovaného označený ako blízky, spochybnil aj na základe toho, že sa podľa jeho názoru jednalo o spontánne, nepravidelné stretávanie s obdobiami bez vzájomného kontaktu poškodenej a obžalovaného. K tomu poukázal najmä na výpoveď matky, ktorá uviedla, že poškodená chodila domov rôzne, napr. týždeň, niekedy mesiac alebo tri dni a potom odišla k obžalovanému a niekedy utiekla k obžalovanému. Vo vzťahu ku skutku v bode 1/ mal za to, že vykonaným dokazovaním nebolo jednoznačne preukázané, že by mal obžalovaný dňa 24.11.2023 v čase okolo 20.00 hod. v spoločnej domácnosti v rodinnom dome D. XXX, E. C., donútiť poškodenú kľačať a donútiť ju, aby vzala jeho pohlavný úd do svojich úst a neskôr ju donútiť, aby sa vyzliekla a ľahla si k nemu na posteľ bokom, kde na nej proti jej vôli mal vykonať súložňou popísaným spôsobom, načo mala poškodená reagovať plačom a týmto konaním jej mal obžalovaný spôsobiť aj pomliaždenie tváre ľahkého stupňa, ktoré si vyžiadalo dobu liečenia v trvaní 5 dní. Ďalej uviedol, že obžalovaný nepopieral vo svojich výpovediach, že v uvedený večer nemali spoločný intímny styk, ale nie za takých okolností, ako to vo svojej výpovedi popísala poškodená. Intímny vzťah poškodenej s obžalovanými sa začal v mesiaci august 2022 a bol prerušený na dobu výkonu trestu odňatia slobody obžalovaného od októbra 2022 do apríla 2023. Následne sa začali intímne stýkať až do 24.11.2023. Z výpovede príslušníkov rodiny, ktorí bývajú spoločne s obžalovaným v rodinnom dome vo D. F. XXX, je zrejmé, že v čase okolo 20.00 hod. nepočuli plač poškodenej a ani zvýšený hlas obžalovaného. Podľa obžalovaného, prieči sa elementárnej logike, prečo by mal obžalovaný nútiť v ten večer poškodenú násilím k súložiu alebo prípadne k iným sexuálnym praktikám, keď sa pred 24.11.2023 obaja po dlhší čas intímne stýkali. Nebola naplnená objektívna a ani subjektívna stránka skutkov znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona a sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona. K bodu 1/ napadnutého rozsudku dodal, že mechanizmus vzniku pomliaždenia tváre opísala poškodená vo svojej výpovedi pred orgánmi činnými v trestnom konaní, kde uviedla, že bola udretá do tváre počas incidentu v Bardejove, časti A., dňa 25.11.2023 inou osobou, ako obžalovaným. Poukázal najmä na závery z vyšetrenia poškodenej zo dňa 29.11.2023 vykonaného H. C., gynekológom, z ktorého vyplýva, že tento u poškodenej nenašiel znaky násillia v oblasti vonkajších rodidiel a ani perianálnej oblasti, znalecké posudky, ako aj na správu vystavenú dňa 25.11.2023 H. H. H., traumatológom, kde pri ošetrení poškodená uviedla, že bola napadnutá pred 2 hodinami známou osobou na A. tak, že dostala päšťou do tváre a po úraze krvácala z nosa. Bola u nej diagnostikovaná zlomenina nosových kostí staršieho dáta, čo bolo aj skonštatované neskôr v znaleckom posudku č. 7/2024 znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia a traumatológia.

Vo vzťahu ku skutku 2/ uviedol, že vykonaným dokazovaním nebolo jednoznačne preukázané, aby sa mal obžalovaný správať k nej takým spôsobom, ktorého znaky by naplnili skutkovú podstatu týrania

blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona. Súd sa pri rozhodovaní o vine obžalovaného výlučne opiera najmä o zmätočnú výpoveď poškodenej k okolnostiam zlého zaobchádzania obžalovaného s jej osobou, o nevierohodnú výpoveď jej matky I. G. a s prihliadnutím najmä na závery znaleckého posudku č. 54/2024 znalca H. B. D., znalkyne z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, kde táto skonštatovala, že u poškodenej ide o posttraumatickú stresovú poruchu vzniknutú v príčinnej súvislosti s vyšetrovanou udalosťou. Obžalovaný je tohto názoru, že súd po tom, ako mal vedomosť, že u poškodenej znalec potvrdil posttraumatickú stresovú poruchu, viedol dokazovanie v zmysle prezumpcie jeho viny, pretože mu súdom bolo odmietnuté vyjadriť sa k niektorým preňho dôležitým skutočnostiam a čo sa týka vedenia dokazovania, súd neumožnil na hlavnom pojednávaní vypočuť ním navrhovaných svedkov, ktorí by vniesli do dokazovania objektívne skutočnosti k osobe poškodenej a obžalovaného, ktoré by mohli mať vplyv na konečné rozhodnutie v prejednávanej veci v jeho prospech. Taktiež namieta spôsob, akým sa súd vysporiadal so svedeckými výpoveďami jeho matky a detí, keď ich vierohodnosť spochybnil, aj napriek tomu, že títo žili v spoločnej domácnosti v tom istom rodinnom dome a niektorí aj tom istom poschodí rodinného domu. Na základe vyššie uvedených skutočností bol toho názoru, že v konaní pred súdom prvého stupňa boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci, ako aj právo obhajoby, ako aj to, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. S poukázaním na tieto skutočnosti požiadal odvolací súd, aby zrušil napadnutý rozsudok vo všetkých jeho výrokoch a vrátil vec na prejednanie súdu prvého stupňa.

V úvode ručne písaného podania, ktorým bolo doplnené odvolanie, obžalovaný opísal začiatok vzťahu s poškodenou, ich prvé spoločné stretnutie dňa 15.07.2022, ktoré malo prebehnúť v spoločnosti I. J. z osady A., v čase keď bol obžalovaný na dovolenke z práce z Nemecka. V ten deň obžalovaný spoločne s osobou I. J., ktorú poznal predtým a poškodenou, ktorú v tom čase nepoznal, išli do Prešova, kde mali kúpiť pervitín od neznámej osoby. Vtedy si obžalovaný s poškodenou vymenili kontakty a začali si spolu písať. O pár dní neskôr sa mal obžalovaný opätovne stretnúť s I. J. a poškodenou, pričom tam boli aj ďalší dvaja páni s prezývkami K. a C., pričom účelom ich stretnutia bolo opätovne zakúpenie pervitínu v meste Košice. V tomto kontexte obžalovaný uviedol, že poškodená klame, keď tvrdí, že obžalovaný jej mal poskytnúť pervitín, nútiť ju užívať ho, keďže je zrejmé, že ho užívala aj s vyššie uvedenými osobami pred ich zoznámením. Čo sa týka ich vzťahu, obžalovaný uviedol, že sa väčšinou stretával s poškodenou v jeho aute alebo v hoteli, resp. u poškodenej alebo u obžalovaného doma. Často spolu chodili do Prešova a Košíc za účelom zadovážovania pervitínu, ktorého časť museli odovzdať otcovi poškodenej, keďže, podľa obžalovaného, tento nesúhlasil s ich vzťahom a keď mu poškodená pervitín neodovzdala, tak jej otec volal políciu. Avšak podľa obžalovaného, poškodená v tom čase nepotvrdila polícii tvrdenia svojho otca, že ju obžalovaný drží u neho doma násilím. Ďalej obžalovaný tvrdil, že sa mu otec poškodenej často vyhrážal, že ho dá zavrieť. Otec poškodenej mu často robil problémy, ale keď obžalovaný finančne podporoval rodinu poškodenej alebo sa delil o pervitín s jej otcom, tak bolo všetko v poriadku. Poškodená sa mala obžalovanému často sťažovať, že jej otec ju často bije a riadi jej život. Trpela depresiami, úzkosťami, často pila alkohol a užívala lieky na predpis, ako sú napríklad Xanax, Neurol, Lexaurin, či Diazepam, čo, podľa názoru obžalovaného, potvrdzuje aj tú skutočnosť, že tieto látky boli u poškodenej nájdené v jej moči a krvi pri odberoch. Ďalej k ich vzťahu obžalovaný uviedol, že poškodená bola rada s ním a často mu tvrdila, že ho miluje a chce byť iba s ním a stať sa jeho manželkou, aby jej otec do ich vzťahu nejakým spôsobom nezasahoval. Žiadnym spôsobom sa obžalovaný poškodenej nevyhrážal, keďže bol do nej veľmi zaľúbený. Obžalovaný vo svojom písomnom podaní ďalej konštatoval, že keď bol dňa 23.03.2023 podmienene prepustený z výkonu trestu, kontaktoval poškodenú, ktorá však údajne nemala záujem sa s obžalovaným stretnúť. O pár dní neskôr robil obžalovaný šoféra bývalému spolužiakovi H. B. z obce L., kedy ho poškodená mala kontaktovať a prísť za ním na taxíku. Podľa obžalovaného, on spolu s B. a poškodenou išli ku B. domov, kde obžalovaný spolu s poškodenou strávili prvú noc po jeho prepustení z výkonu trestu a celú noc presúložili. Obžalovaný preto nesúhlasí s tvrdením, že po jeho prepustení z výkonu trestu mal poškodenú násilím vtiahnuť do auta, ako to tvrdí ona. Svedkom týchto udalostí mal byť H. B., ktorého obžalovaný navrhoval aj okresnému súdu ako svedka, avšak súd prvého stupňa tento jeho návrh zamietol. Obžalovaný vyjadril svoju ľútosť nad tým, že uprednostnil vzťah s poškodenou pred jeho vlastnou rodinou. Taktiež uviedol, že pred vzťahom s poškodenou mal aj iné vzťahy, ale do nikoho nebolo tak pobláznený, ako do poškodenej. V tejto súvislosti uviedol, že pred vzťahom s poškodenou mal vzťah aj s K. M. z obce C., okres N. O. K., ktorú takisto navrhol vypočuť prvostupňovému súdu ako svedkyňu. Dôvodom tohto návrhu malo byť to, aby sa svedkyňa vyjadrila k ich spolužitiu, charakterizovala povahu obžalovaného a celkovú jeho osobu, ale súd prvého stupňa tento návrh zamietol. Podľa názoru obžalovaného si poškodená mala písať s inými mužmi

a už v tom čase mal obžalovaný podozrenie, že ho poškodená podvádza. Uviedol však, že nechcel poškodenú stratiť, pretože ju veľmi miloval, preto sa tváril že jej verí. S poškodenou sa mali dohodnúť, že ak sa nebudú môcť stretnúť osobne po dlhší čas, tak si budú navzájom posilať sexuálne videa za účelom uspokojenia. Podľa obžalovaného, poškodená postupom času začala byť úchyľnejšia a chcela praktizovať nové sexuálne praktiky a polohy, ktoré predtým nerobili. Chcela to robiť všade a nebrala ohľad na okolie, pričom chcela užívať pervitín a následne súložiť. Vyhrážala sa obžalovanému, že ak je to neurobí on, tak jej to urobí niekto iný. Po istom čase obžalovaného hľadali policajti u neho doma a vzali ho na policajnú stanicu, kde bol vypočutý vo veci obmedzovanie domovej slobody. Obžalovaný uviedol, že trestné oznámenie na neho podala poškodená. Keď sa obžalovaný neskôr stretol s poškodenou, táto mu mala uviesť, že sa vôbec nepamätá na to, čo vypovedala. Poškodená mala obžalovanému tvrdiť, že ju jej otec nadrogoval liekmi a vyhrážal sa jej, že ak nepodá trestné oznámenie, vyhodí ju z domu. Podľa obžalovaného, po určitom čase opätovne prišli za poškodenou policajti a vzali ju na oddelenie do Raslavič, pričom obžalovaný na ňu čakal neďaleko v parku. Podľa obžalovaného teda nie je pravda, že mal byť prítomný pri výsluchu a ani nevie, ako to bolo ukončené, žiadnym spôsobom poškodenú neovplyvňoval, ani sa jej nevyhrážal, ako to tvrdí ona. V tejto súvislosti obžalovaný uviedol, že súdu prvého stupňa navrhol vypočuť svedka B., policajta, ktorý túto vec vyšetroval a uzatváral, avšak aj tohto svedka mu okresný súd zamietol. Obžalovaný mal spoločne s poškodenou odcestovať za prácou do Českej republiky do mesta Kolín, pričom sa dohodli, že nebudú užívať drogy, a ani poškodená lieky. Podľa obžalovaného si však poškodená vzala so sebou lieky Neurol a Stilnox, ktoré naraz užila. Keď to obžalovaný zistil po príchode z práce, nezvládol podľa vlastných slov nervy a fyzicky poškodenú napadol. Po tomto jeho konaní poškodená odišla domov. Po návrate obžalovaného z Čiech sa opätovne kontaktoval s poškodenou, pričom sa opätovne dali dokopy. Obžalovaný ďalej uviedol, že v mesiaci október 2023 zistil, že si poškodená píše s K. M. a taktiež ponúka sexuálne služby na internete za finančnú odmenu. Podľa jeho slov to psychicky nevydržal a podrezal si žily v jeho rodinnom dome na ľavom zápästí. Matka obžalovaného v tom čase ponúkla izbu s kuchyňou v ich rodinnom dome, kde si mali tieto izby vymaľovať a dovolila obžalovanému spolu s poškodenou žiť v týchto priestoroch. V súvislosti s trestným činom znásilnenia obžalovaný argumentoval že dňa 24.11.2023 boli spolu s poškodenou u ňo doma vo D.. Podľa obžalovaného mali mať v ten večer spolu s poškodenou pohlavný styk bez akéhokoľvek násillia a nátlaku, pričom sa mali obaja navzájom orálne uspokojiť a následne spolu súložiť. Potom volal poškodenej jej otec s tým, aby prišli na A. pre peniaze a išli kúpiť pervitín. Poškodená však nesúhlasila. Na ďalší deň ráno, dňa 25.11.2023 spoločne išli na A. k rodičom poškodenej, ktorá mala ísť po peniaze k otcovi a spolu s obžalovaným následne odišli do Prešova kúpiť pervitín. Po návrate poškodená rozdelila pervitín medzi jej otca a nich, pričom obžalovaný s ňou po užití pervitínu ostal v aute. Menovaný ďalej uviedol, že mu poškodená povedala, aby išiel autom k jej domu. Asi 20 m od domu mu poškodená prikázala zastaviť vozidlo, kde k nim pristúpila osoba J. C., aj s bratrancom poškodenej H. C.. Obžalovaný v tejto súvislosti uviedol, že tieto osoby ho začali slovne napádať, vozidlo mali obkľúčiť Rómovia z osady A., medzi ktorými bol aj K. M., kde sa mu vyhrážali zabitím a poškodili jeho auto. K vozidlu prišla aj matka poškodenej a kričala na obžalovaného, aby odišiel preč. Obžalovaný uviedol že volal na políciu v obave o svoj život. Po príchode polície odišiel spolu s poškodenou na policajnú stanicu, kde ich policajti poslali na lekárske ošetrenie, pretože poškodená mala viditeľné poranenie na tvári, ktoré jej údajne mal spôsobiť jej bratranec H. C. úderom cez otvorené okno na aute. Obžalovaný však poprel, aby tento incident videl, pretože sa v tom čase nachádzal v prednej časti motorového vozidla a poškodená bol vzadu v aute. Z vyšetrenia bola následne vyhotovená lekárska správa s diagnózou zlomenina nosových kostí staršieho charakteru. Počas lekárskeho vyšetrenia mal obžalovaný čakať poškodenú v čakárni ambulancie. Obžalovaný uviedol, že po príchode na policajnú stanicu, poškodená túto lekársku správu odovzdala policajtom a obaja podali výpovede k udalostiam ktoré sa mali stať. Podľa obžalovaného dňa 26.11.2023 ráno spolu s poškodenou odišli do D., kde poškodenej mal povedať, že má podozrenie o tom, že incident z predošlého dňa naplánovala ona a preto nechce vo vzťahu s ňou pokračovať. Obžalovaný uviedol, že poškodená mala kontaktovať svojich rodičov, ktorí pre ňu poslali policajtov. Podľa názoru obžalovaného, poškodená po dohode so svojimi rodinnými príslušníkmi dňa 26.11.2023 až 27.11.2023 vykonštruovala trestné oznámenia na obžalovaného a dňa 28.11.2023 toto aj uskutočnila. V ďalšej časti svojho písomného podania obžalovaný uviedol, že ak mal poškodenú biť každý deň, utrpela by takýmto jeho konaním vážne zranenia, ktoré sa nikde nepotvrdili. Podľa obžalovaného, ak by boli tvrdenia poškodenej o tom, že jej mal sypať na hlavu popol z cigariet, pravdivé, tak by mala poškodené vlasy a jej rodičia by si to určite všimli. Ďalej, ak by obžalovaný poškodenú v zime poslal v mokrom oblečení von, ako to tvrdí ona, tak by podľa obžalovaného určite utrpela vážne ochorenia, ktoré sa však nepotvrdili. Obžalovaný ďalej namietal fotodokumentáciu, ktorá je v spise založená ako dôkaz, na ktorej ma poškodená viditeľne zbitú tvár,

príčom, podľa jeho názoru nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že uvedené mal spáchať obžalovaný. Čo sa týka údajného znásilnenia ktoré sa obžalovanému kladie za vinu, poškodená vo svojej výpovedi uvádzala, že ju mal obžalovaný udrieť do oblasti tváre, pričom ho musela orálne uspokojiť a potom si ľahnúť na bok, kedy pritom plakala a obžalovaný mal takýmto násilným spôsobom súlož vykonať. Obžalovaný v tejto súvislosti uvádza, že poškodenej bola diagnostikovaná zlomenina nosových kostí, pričom poškodená nikde neuvádzala, že ju mal v tom čase udrieť do oblasti tvare. Ďalej mala poškodená uviesť, že ju mal obžalovaný udrieť do ľavej časti tvare, avšak po vyšetrení lekára bolo zistené, že sa jedná o pravú časť tváre. Podľa názoru obžalovaného tieto skutočnosti charakterizujú vierohodnosť poškodenej. Obžalovaný argumentuje, že ak by ju znásilnil a udrel dvakrát päšťou do oblasti tváre, tak pri jeho stavbe tela by utrpela určite vážnejšie a čerstvé zranenie. Obžalovaný v tomto kontexte poukazuje aj na to, že z uvedených skutočnosti je možné vyvodiť záver o tom, že poškodená klame. Podľa názoru obžalovaného nie je logické ani to, ako mohol vykonať na poškodenej súlož, keďže gynekológ žiadne stopy po nás násilnom vniknutí nenašiel, súdny znalec z oblasti psychiatrie a psychológie po vyšetrení obžalovaného vylúčil, aby tento bol sexuálny deviant. Obžalovaný, podľa jeho vlastných slov, by nikdy nikoho nedokázal znásilniť. Nie je pravdou, že dňa 24.11.2023 znásilnil a udrel poškodenú. Tričko, ktoré mala poškodená predložiť ako dôkaz znásilnenia, z hľadiska obžalovaného pochádza zo dňa 25.11.2023, kedy poškodenú do oblasti tváre zasiahol jej bratranec I. C.. Túto skutočnosť poškodená potvrdila aj na lekárskom ošetrení, aj vo svojej výpovedi na polícii v ten istý deň. Obžalovaný podporil toto svoje tvrdenie aj tým, že v ranných hodinách dňa 25.11.2023 si mali s poškodenou dať spoločnú sprchu a odišli na A. v čistých veciach. Podľa obžalovaného rodičia poškodenej by si v tom čase všimli, že poškodená má na sebe tričko s krvavými škvrnami, ako aj, že ich dcéra je zbitá a bola znásilnená. Podľa obžalovaného si však nič nevšimli, pretože nemali čo. Obžalovaný je toho názoru a presvedčenia, že poškodená so svojimi rodinnými príslušníkmi vykonštruovali toto obvinenie z dôvodu, aby ochránili bratranca poškodenej I. C., ktorý bol v čase napadnutia poškodenej dňa 25.11.2023 v podmienke. Podľa názoru obžalovaného, otec poškodenej A. J. spolupracujú s kriminálnou políciou v Bardejove a informuje pána E., ktorému donáša a ktorý mal dňa 28.11.2023 zadržať obžalovaného a vziať ho z rodinného domu na policajnú stanicu, odkiaľ išiel obžalovaný za mreže. Obžalovaný opätovne uviedol, že policajt B., ktorý vypočul poškodenú dňa 25.11.2023, by sa vedel vyjadriť k skutočnostiam, či obžalovaný nejakým spôsobom ovplyvňoval poškodenú vo výpovedi, ako aj, či bol prítomný pri jej výpovedi. Za týmto účelom ho obžalovaný navrhoval predvolať ako svedka. Záverom obžalovaný, na základe vyššie uvedených skutočností, poukázal na potrebu overenia si vierohodnosti poškodenej. Podľa jeho názoru, sudkyňa Okresného súdu Bardejov počas celého súdneho procesu, od prípravného konania až po rozsudok, brala do úvahy to, čo bolo obžalovanému na obtiaž. Nebrala totiž do úvahy skutočnosti v jeho prospech, a to najmä rozpory vo výpovediach poškodenej, vo výpovediach jej matky, výpovede detí obžalovaného a jeho matky. Obžalovaný taktiež uviedol, že jeho právny zástupca navrhoval svedkov, ako aj zmenu právnej kvalifikácie, ale súd prvého stupňa tieto návrhy neakceptoval a boli zamietnuté. Obžalovaný navrhol, aby bol spod obžaloby v celom rozsahu oslobodený.

Na základe takto podaného odvolania postupoval krajský súd v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom zistil, že podané odvolanie bolo dôvodné len sčasti, keď súdom prvého stupňa bol uložený trest, ktorý v rámci zásady primeranosti trestu bolo potrebné uložiť v nižšej výmere.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. (z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005)

Aj z judikatúry Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že v odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obžalovaným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných procesnými stranami konania.

Súd nie je viazaný tým, ako vykonané dôkazy hodnotia strany trestného konania. Súd zákonné dôkazy hodnotí postupom podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Odvolací súd preskúmaním spisu dospel k záveru, že skutky, ktoré sú obžalovanému kladené za vinu, boli preukázané najmä výpoveďou poškodenej, ktorá je logická, podrobná, konzistentná a podporená znaleckými posudkami, lekárskymi správami, výpoveďami ďalších osôb a ďalšími dôkazmi, ktoré súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku riadne vymenoval.

Obhajca obžalovaného v odvolaní predovšetkým spochybňuje naplnenie znakov skutkových podstát trestných činov mu kladených za vinu, najmä existenciu vzťahu blízkej osoby, vierohodnosť výpovedí poškodenej a jej matky, spôsob hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa, a tiež tvrdí, že mu nebolo umožnené plnohodnotne vykonať obhajobu.

V prvom rade sa odvolací súd nestotožňuje s názorom, že súd prvého stupňa viedol dokazovanie v duchu prezumpcie viny. Z obsahu spisu, zápisníc o hlavnom pojednávaní, ani z obsahu rozsudku nevyplývalo porušenie jeho práva na obhajobu. V posudzovanej trestnej veci pred súdom prvého stupňa bolo vykonané dokazovanie v takom rozsahu, ako to bolo v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10 Trestného poriadku pre správne zistenie skutkového stavu nevyhnutné. Súd prvého stupňa sa riadne vysporiadal s navrhnutými dôkazmi, pričom nevykonanie všetkých dôkazov neznamená porušenie práva na obhajobu, pokiaľ tieto nie sú relevantné, ale nadbytočné a pokiaľ iné už vykonané dôkazy postačujú na zistenie skutkového stavu v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie. Súd prvého stupňa nevykonanie navrhovaných dôkazov zreteľne odôvodnil tým, že už vykonané dôkazy sú dostatočné a ďalšie navrhované dôkazy sú nadbytočné. Odvolací súd zastáva, že v danom prípade skutkový stav po vykonaní iných dôkazov nevzbudzoval ďalšie pochybnosti, preto nebolo potrebné vykonať ďalšie obžalovaným navrhované dokazovanie.

Zo súhrnu vykonaných dôkazov ďalej vyplýva, že medzi obžalovaným a poškodenou existoval vzťah, ktorý mal znaky trvalého spolužitia, osobnej a citovej väzby, ako aj spoločného intímneho a hospodárskeho zázemia. Tento vzťah spĺňa znaky pomeru druha a družky ako blízkej osoby podľa § 127 ods. 5 Trestného zákona v spojení s § 139 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona.

Zo svedeckej výpovede matky poškodenej vyplývalo, že jej dcéra žila s obžalovaným určitý čas v spoločnej domácnosti, a to v rodinnom dome nachádzajúcom sa vo D., kam sa opakovane vracala. Svedkovia – syn, dcéra a matka obžalovaného, potvrdili, že sa poškodená v ich domácnosti pravidelne zdržiavala, bývala v hornej časti domu a spávala v jednej izbe s obžalovaným, pričom mala v tejto izbe uložené aj svoje osobné veci. Svedkovia, konkrétne syn a dcéra obžalovaného, uviedli, že poškodená sa u nich zdržiavala opakovane, a to v trvaní dvoch až troch týždňov, čo poukazuje na opakovaný, nie príležitostný pobyt v domácnosti obžalovaného. Obžalovaný k ich vzájomnému spolužitiu uviedol, že spolu žili najviac dva týždne, počas ktorých udržiavali intímny vzťah, spoločne cestovali osobným motorovým vozidlom, zdržiavali sa v rôznych ubytovacích zariadeniach a niekedy prenocovali aj v aute. Uviedol tiež, že keď neboli spolu, poškodená bola u seba doma v dôsledku vzájomných konfliktov, avšak po uplynutí niekoľkých dní sa opätovne stretávali. Tieto tvrdenia nasvedčujú tomu, že medzi obžalovaným a poškodenou existoval stabilný, opakovaný a trvalejší osobný vzťah. Osobitnú výpovednú hodnotu má aj samotné vyjadrenie obžalovaného v podanom odvolaní, v ktorom uviedol, že bol do poškodenej zamilovaný a mal pocit, že ho podvádza s inou osobou. Takýto prejav žiarlivosti je typickým znakom existencie partnerského vzťahu. Hoci toto vyjadrenie samo osebe nemá rozhodujúci právny význam, v spojení s ďalšími vykonanými dôkazmi prispieva k záveru o charaktere ich vzťahu ako vzťahu druha a družky v zmysle § 127 ods. 5 Trestného zákona. Tieto znaky sa opierajú o relevantné dôkazy a neboli vyvrátené obhajobou, ani samotným obžalovaným.

Námietky obžalovaného a jeho obhajcu, ktorými spochybňovali vierohodnosť poškodenej a navrhovali hodnotiť jej výpoveď ako účelovú, odvolací súd nepovažuje za opodstatnené. Odvolací súd zdôrazňuje, že skutočnosť, že poškodená v minulosti menila alebo vzala trestné oznámenie späť, neoslabuje jej vierohodnosť, keďže bolo preukázané, že konala pod psychickým nátlakom a v dôsledku manipulácie a strachu z obžalovaného. Po tom, čo získala odstup a bezpečné prostredie, opakovane a dôsledne potvrdila svoje tvrdenia. Výpoveď poškodenej bola vo svojom jadre konzistentná a potvrdili ju viaceré sprievodné dôkazy (fotodokumentácia, záznamy o návštevách lekára, výpovede svedkov).

U poškodenej bola diagnostikovaná posttraumatická stresová porucha, ktorá je v príčinnej súvislosti s opísaným týraním, čo jednoznačne potvrdzuje relevantnosť výpovedí poškodenej aj jej matky.

Psychologické vyšetrenie poškodenej realizované A. P. F. v posudku č. 40/2024 preukázalo, že poškodená je síce intelektovo podpriemerne vyspelá, no jej rozumové a pamäťové schopnosti sú dostatočné na pochopenie súvislostí. Výpoveď poškodenej bola touto odborníčkou z odborného psychologického hľadiska hodnotená ako autentická, konzistentná, bez motivačných faktorov oslabujúcich vierohodnosť. Konanie obžalovaného u poškodenej vyvolalo psychické utrpenie v podobe úzkosti, tiesne, strachu a pocitov poníženia, čo viedlo až k depresívnemu prežívaniu. Znalkyňa výslovne uviedla, že po vypočutí výpovede poškodenej trvá na svojich záveroch, a že ani príslušnosť poškodenej k rómskej komunite neznižuje jej vierohodnosť, či intenzitu vnímania utrpenia.

Znalecký posudok H. B. D. č. 54/2024 konštatoval u poškodenej prítomnosť posttraumatickej stresovej poruchy v priamom dôsledku vyšetrovaného skutku, bez existencie iných kauzálnych faktorov. Znalkyňa potvrdila, že emočné reakcie poškodenej pri vyšetrení boli autentické, a že jej duševné poruchy boli jednoznačne vyvolané konaním obžalovaného. Poškodená síce trpí závislosťou od metamfetamínu, avšak žiadne iné závažné duševné ochorenie u nej zistené nebolo.

Znalecký posudok H. Q. J. č. 7/2024 jednoznačne potvrdil, že poškodená utrpela pomliaždeniny v oblasti tváre s dobou liečenia 5 dní, ktoré mohli vzniknúť úderom rukou do oblasti pravej strany tváre a mohli vzniknúť dňa 24.11.2023. Zranenia sú síce ľahkého charakteru, avšak svedčia o násilnom správaní obžalovaného. Zároveň bola preukázaná zhoda medzi DNA profilom obžalovaného a biologickým materiálom nájdeným na oblečení poškodenej, čo podporuje výpoveď poškodenej o fyzickom kontakte.

Znalecký posudok vypracovaný Psychiatrickou a sexuologickou expertíznou organizáciou, s.r.o., č. 20/2024, jednoznačne preukázal, že obžalovaný v čase skutku netrpel žiadnou duševnou chorobou ani psychózou, bol schopný rozpoznať trestnosť svojho konania a ovládať ho. Z posudku zároveň vyplýva, že obžalovaný má narušenú osobnostnú štruktúru s črtami emočnej nestability a impulzivity, a že je závislý od alkoholu, pričom sa u neho potvrdilo aj škodlivé užívanie pervitínu. Znalecký posudok výslovne konštatuje, že ak došlo k zníženiu rozpoznávacích alebo ovládacích schopností obžalovaného, stalo sa tak len v dôsledku vplyvu požitého alkoholu a drog, pričom obžalovaný si bol vedomý ich účinkov na svoje správanie.

Odvolací súd sa rovnako ako súd prvého stupňa stotožňuje s názorom, že skutočnosť, že u poškodenej neboli zistené známky fyzického násillia v oblasti genitálií, neznamená, že k znásilneniu nedošlo, keďže poškodená výslovne uviedla, že počas skutku bola pod vplyvom drog a alkoholu, čo mohlo oslabiť jej odpor alebo schopnosť sa účinne brániť.

Z týchto dôkazov jednoznačne vyplýva, že výpoveď poškodenej je konzistentná, autentická a podporená znaleckými závermi z oblasti psychológie, psychiatrie, toxikológie, ako aj znaleckým posudkom z oblasti biologickej kriminalistiky. Vykonané dôkazy nepotvrdili žiadne konanie zo strany poškodenej, ktoré by svedčilo o účelovosti alebo pomstychtivosti jej výpovedí.

Všetky dôkazy dohromady vytvárajú koherentný obraz o udalosti, ktorý je v súlade s tvrdeniami poškodenej a podporený objektívnymi nálezmi. Výpovede svedkov, odborné posudky a lekárske záznamy jednoznačne potvrdzujú, že skutok sa stal tak, ako bol opísaný. Obžalovaný namieta, že skutok nebol preukázaný, avšak jeho tvrdenia sú v rozpore s výpoveďami viacerých dôveryhodných osôb a odbornými posudkami a vedú k záveru, že jeho obhajoba je účelová a v zmysle skutkovej vety bola vyvrátená. Absencia dôkazov, ktoré by jeho tvrdenia potvrdzovali, vedie k záveru, že jeho námietky sú neopodstatnené.

Hrubé správanie obžalovaného bolo preukázané nielen výpoveďou poškodenej, ale aj výpoveďami ďalších osôb – najmä matky poškodenej, aj syna obžalovaného. Svedok - syn obžalovaného A. B. H., priznal fyzické konflikty medzi obžalovaným a poškodenou, pričom obžalovaný mal na fyzické ataky poškodenej reagovať väčšou silou. Tieto výpovede potvrdzujú násilný charakter správania obžalovaného a zvyšujú dôveryhodnosť tvrdení poškodenej.

Obžalovaný síce nepopiera, že v inkriminovaný deň došlo k pohlavnému styku, avšak popiera, že išlo o znásilnenie, pričom tvrdí, že poškodená mala rada tento druh intimity a že pohlavné styky medzi nimi boli pravidelné a dobrovoľné. Tvrdenie obžalovaného, že dňa 24.11.2023 nešlo o násilný akt, však odporuje výpovedi poškodenej a záverom znaleckého dokazovania, najmä z odboru psychiatrie. Skutočnosť, že u poškodenej neboli zistené známky fyzického násillia v oblasti genitálií neznamená, že k znásilneniu a sexuálnemu násilliu nedošlo, keďže tieto trestné činy môžu byť spáchané aj bez viditeľných zranení, osobitne v prípade, ak obeť z obavy pred násillím nekládla odpor. Poškodená výslovne uviedla, že počas skutku bola pod vplyvom drog a alkoholu, čo mohlo oslabiť jej odpor alebo neschopnosť sa účinne brániť. Táto výpoveď je podporená aj zisteniami zo znaleckých posudkov.

Treba zdôrazniť, že ak aj poškodená a obžalovaný mali v minulosti dobrovoľné sexuálne styky, nevylučuje to, že v konkrétny deň došlo k sexuálnemu násilliu. Súhlas s pohlavným stykom musí byť v každom prípade vyjadrený slobodne, dobrovoľne a jednoznačne, a to vždy pre konkrétny aktuálny skutok. Predchádzajúce dobrovoľné intimity nezakladajú trvalý alebo implicitný súhlas k ďalším sexuálnym kontaktom.

V danom prípade výpoveď poškodenej, potvrdená ďalšími dôkazmi a znaleckými posudkami, jednoznačne preukazuje, že k pohlavnému styku došlo proti jej vôli, pod nátlakom a zo strachu pred ďalším fyzickým násillím. Takýto stav vylučuje existenciu platného a slobodného súhlasu, čím je splnená podstata trestného činu znásilnenia podľa § 201 Trestného zákona.

Z tohto dôvodu tvrdenie obžalovaného, o dobrovoľnosti pohlavného styku v inkriminovaný deň, je v rozpore s celkovým dôkazným materiálom a nemôže byť akceptované ako relevantné na oslobodenie od obžaloby.

Odvolací súd poukazuje na to, že ani druh, ani družka, dokonca ani manželka či manžel v manželskom vzťahu, nie je povinný podrobovať sa násilliu zo strany druhého partnera, pričom v prejednávanej veci poškodená dávala od začiatku jasne najavo, že sa odmieta podrobiť konaniu obžalovaného a že jeho konanie vníma ako násillie, s ktorým nesúhlasí.

Popri týchto osobných dôkazoch, tieto sú podporené aj znaleckým dokazovaním a ďalšími dôkazmi, ktoré pristupujú k výpočtu skutočností, odôvodňujúcich obžalobu a potvrdzujúcich, že v otázke viny je napadnutý rozsudok plne v súlade so zákonom, je odôvodnený a spravodlivý. Ani v odvolacom konaní neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu rozhodnutia v prospech obžalovaného, pokiaľ ide o výrok o vine.

Trestanie je vo svojej podstate obmedzovanie základných práv a slobôd páchatel'a. Z tohto dôvodu musí uložený trest prejsť testom proporcionality na to, aby neporušil zásadu primeranosti trestu, ktorá predstavuje mantinel pri trestaní. Ak týmto trestom neprejde, tak trest bude nielenže nezákonný, ale aj protiústavný. V tejto súvislosti je dôležité zdôrazniť, že pri ukladaní trestu je sledovaným cieľom naplňovanie účelu trestu. V prípade trestania nie je potrebné riešiť otázky legality sledovaného cieľa a legality prostriedku, pretože pri trestaní sú aj prostriedky (tresty), aj sledovaný cieľ (účel trestu) legálne. Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu (ďalej citované ako „ESLP“) rozhoduje vo vzťahu k primeranosti trestnej sankcie v tom zmysle, že na primeranosť, či neprimeranosť používania trestnoprávnych prostriedkov, je nevyhnutné nazeráť v celistvosti, a preto považuje zameriavanie sa výlučne na prísnosť trestu (trestnej sankcie) za nedostatočné, pretože je potrebné taktiež skúmať, že či použitie konkrétneho trestnoprávneho prostriedku je primerané vzhľadom na povahu protiprávneho konania.

Z požiadavky primeranosti trestu jednoznačne vyplýva zákaz akéhokoľvek exemplárneho trestania. Trestnú represiu je preto nutné uplatňovať len v nevyhnutne nutnej miere. Trest nesmie byť prejavom neprimeraného inštitucionalizovaného násillia spoločnosti voči jednotlivcovi. Trest, ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť, a nie ešte viac rozmnožiť. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý, spravodlivým je vždy len primeraný trest. Neprimerane prísne (ale samozrejme i neprimerane mierne) tresty pôsobia škodlivo na páchatel'a i spoločnosť. U verejnosti môžu neprimerané tresty vyvolať súcit s páchatel'om, či ohroziť jej dôveru v spravodlivé rozhodovanie súdu, či jej dôveru v súdnu moc ako celok. U páchatel'a neprimerane prísne tresty vedú k zatrpknutosti, pretože takéto

tresty páchatel oprávnene nemôže považovať za spravodlivé. Páchatel je súdom odsudzovaný za nespravodlivosť (bezprávie), ktoré trestným činom spáchal, a preto má právo očakávať spravodlivosť zo strany súdu. Primeranosť trestu je zároveň nevyhnutým predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatela je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatela pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu tak možno považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného. / Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. 106/2011/

V otázke primeraného trestu ale odvolací súd dospel v dôsledku k iným záverom, ako súd prvého stupňa, ktorý obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov, pričom ho na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré skutočnosti vzal okresný súd prvého stupňa do úvahy pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu. Plynie z neho, že nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť a dve priťažujúce okolnosti, prihliadol najmä na ustanovenie § 37 písm. m/ a h/ Trestného zákona. Pri určení konkrétnej výmery trestu súd zohľadnil priťažujúce okolnosti, osobu obžalovaného, najmä jeho predchádzajúce odsúdenia za násilnú trestnú činnosť v podobe prečinov nebezpečného vyhrážania, ďalej skutočnosť, že súdených skutkov sa obžalovaný dopustil počas plynutia skúšobnej doby podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody vo veci vedenej na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 4T/82/2021. Prihliadal tiež na následky jeho konania, ktoré sa prejavili na psychickom stave poškodenej tak, ako to zhodnotili obe znalkyne a v neposlednom rade aj na nekritický postoj obžalovaného k svojmu konaniu. Ďalej súd prvého stupňa zohľadnil skutočnosť, že obžalovaný spáchal skutky v bodoch 1/ a 2/ rozsudku, posúdené ako úmyselné zločiny, vo viacčinnom súbehu, preto postupom podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona zvýšil hornú hranicu trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu, teda z 15 rokov na 20 rokov. Obžalovanému trest ukladal v takto upravenej trestnej sadzbe vo výmere 7 až 20 rokov. Ďalej zohľadnil, že obžalovanému súčasne uložil aj ochranné protialkoholické a protitoxikomanické liečenie, ktoré nepochybne môže prispieť k rýchlejšiemu procesu nápravy a prevýchovy obžalovaného. V súlade so zásadou primeranosti mu uložil trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov, ktorý považoval za dostatočný pre dosiahnutie individuálnej aj generálnej prevencie a vzhľadom na splnenie podmienok podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

V konaní pred odvolacím súdom, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 29.05.2025, sa obžalovaný výslovne priznal ku skutku týrania poškodenej. Toto priznanie bolo vzhľadom na vykonané dôkazy považované za pravdivé a vierohodné. Obžalovaný zároveň prejavil určitú mieru reflexie svojho protiprávneho konania, hoci sa naďalej nepriznal ku skutkom znásilnenia a sexuálneho násillia, uviedol, že ako starší mal snahu poškodenú usmerňovať, priznal, že jej dal facky, podceňoval ju, správal sa k nej povýšenecky a dopustil sa jej týrania, pričom vyjadril ľútosť.

Odvolací súd po komplexnom posúdení všetkých okolností prípadu dospel k záveru, že priznanie obžalovaného k skutku týrania blízkej osoby predstavuje poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 34 ods. 1 písm. l/ Trestného zákona. Túto okolnosť súd prvého stupňa nemohol zohľadniť, keďže k priznaniu došlo až v konaní pred odvolacím súdom.

Zohľadnením tejto novej poľahčujúcej okolnosti má odvolací súd za to, že pôvodne uložený trest vo výmere 9 rokov sa v danom prípade javí ako prísny. Z tohto dôvodu pristúpil k uloženiu miernejšieho trestu odňatia slobody vo výmere 8 rokov, ktorý je primeraný vzhľadom na stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť, okolnosti jeho spáchania, ako aj na osobu obžalovaného.

Tento trest, podľa názoru odvolacieho súdu, zároveň dostatočne plní funkciu individuálnej, aj generálnej prevencie a rešpektuje princípy spravodlivého trestu podľa § 10 ods. 1 Trestného zákona.

Intenzite zásahu do osobnej slobody obžalovaného v pomere k záujmu štátu na potieraní trestných činov plne v tomto prípade zodpovedá trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov, ako trest ukladaný obžalovanému, ako viacnásobne trestanej osobe. Oproti tomu teda použitie niektorého z tzv. alternatívnych trestov v tomto prípade nezodpovedá závažnosti prípadu, ani jeho vyhroteným

okolnostiam, dlhodobosti páchania predmetného zločinu, jeho následkom na osobe poškodenej, družky obžalovaného. Nebol by súladný s účelom trestu a zásadami jeho ukladania iný trest či ich kombinácia, ktoré by dokázali rovnako účinne naplniť účel trestu, pretože ani odvolací súd nezistil žiadne mimoriadne okolnosti prípadu či pomery páchatel'a alebo iné dôvody uvedené v § 39 Trestného zákona, ktoré by súdu umožňovali ukladať trest pod zákonné obmedzenie uvedené v § 208 ods. 2 Trestného zákona, teda pod 7 rokov trestu odňatia slobody.

Majúc na zreteli vyššie uvedené zásady pre ukladanie trestu a vyššie rozvedené okolnosti, za ktorých bol žalovaný trestný čin spáchaný a ktoré charakterizujú pomery obžalovaného, jeho osobu a možnosti jeho nápravy, ako aj účel trestu vyplývajúci z ustanovenia § 34 ods. 1 Trestného zákona, ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovaným spočívajúca v tom, že sa mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorenie podmienok na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a okolnosť, aby uložený trest súčasne iných odradil od páchania trestných činov a zároveň vyjadroval morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou, dospel krajský súd k záveru, že takto uložený trest odňatia slobody so zaradením obžalovaného pre výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia predstavuje trest na nápravu obžalovaného a ochranu spoločnosti primeraný a dostatočne individualizovaný.

Tento rozsudok bol prijatý jednomyseľne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.